

خیانت مقامات سیاسی در بحران اشغال ایران

۲۵ فروردین ۱۴۰۴ ساعت ۱۶:۲۷

همه مقامات دولتی، از بخشداران ساده گرفته تا استانداران، در زمانی که بیشترین احتیاج به آنها بود پُست‌های خود را ترک کردند.

بعد از حمله متفقین به کشور علاوه بر ارتش و نیروهای آن، بسیاری از مقامات سیاسی نیز از پست خود کناره گرفتند تا جان خود را از هر گونه خطری نجات دهند. این موضوع نشان داد مقامات فاقد هر گونه وفاداری سیاسی به شاه و حکومت او بوده‌اند:

«عملاً همه مقامات دولتی، از بخشداران ساده گرفته تا استانداران، در زمانی که بیشترین احتیاج به آنها بود پُست‌های خود را ترک کردند. معلوم نبود از چه کسی بیشتر می‌ترسند؛ از مردمی که به آنها ستم کرده و با توحش با آنها رفتار و اموال شان را غارت کرده بودند؛ یا از نیروهای مهاجم. بعدها معلوم شد که در طول تهاجم روس‌ها فقط دو استاندار پُست خود را ترک نکرده بودند. با تعطیلی ادارات دولتی و سازمان‌های انتظامی، قدرت دولت در استان‌ها یک شبه از بین رفت. با توجه به اوضاع ایران، نارضایتی عمیق مردم، و فساد گسترده مقامات، سقوط سریع رژیم رضا شاه چندان هم حیرت آور نبود. گزارش‌های دیپلماتیک آمریکا نشان می‌دهد که رضا شاه شخصاً در پی پناهندگی به سفارت بریتانیا در تهران برآمده بود ولی سفارت درخواست او را نپذیرفت. در نهایت او ابراز تمایل کرد که به همانجایی برود که از آن آمده بود. در یفوس گزارش می‌دهد که: «شاه ابراهیم قوام را که پدر دامادش هم بود نزد وزیر مختار بریتانیا فرستاد تا مراتب نگرانی او را از تأخیر [آتش بش] و ادامه خصومت‌ها ابراز کند. قوام همچنین سعی کرد مزه دهان وزیرمختار را درباره پناه بردن شاه به سفارت بریتانیا از ترس روس‌ها بفهمد، ولی گویا وزیر مختار چندان دلگرمش نکرده بود.» ترس رضا شاه از روس‌ها نبود؛ بلکه از مردم ایران بود، که اگر کوچکترین فرصتی دست می‌داد، تکه تکه اش می‌کردند.»

منبع: محمدقلی مجد، رضاشاه و بریتانیا بر اساس اسناد وزارت خارجه آمریکا، مترجم مصطفی امیری، تهران، موسسه مطالعات و پژوهش‌های سیاسی، ۱۳۸۹، ص ۴۷۵

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۵۰۵۶/خیانت-سیاسی-مقامات-ایران>